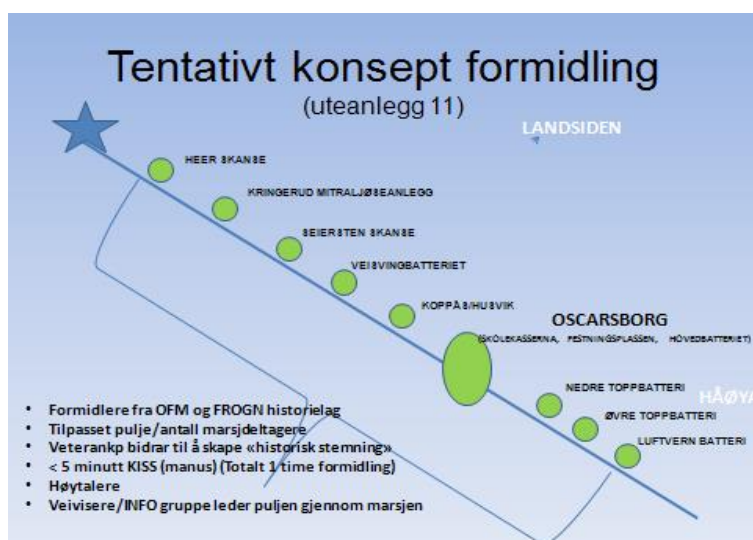

Vedlegg B - Formidling

Formidlingsansvaret tilligger Oscarsborg Festningsmuseum (OFM). OFM samarbeider med Frogn Historielag.

Hver gruppe tildeles en formidler (guide) og veiviser. Veiviserens oppgave er å lede marsjdeltagere gjennom hele marsjen. Gruppene bør ikke bestå av mer enn 48 pax. Formidleren har ansvaret for å fortelle litt om hvert forsvarsanlegg. Det er ikke tid til mer enn 5 min formidling pr anlegg.

OFM vil utarbeide et point paper til formidlerne med informasjon om de ulike forsvarsanleggene. Dette fordeles til formidlerne (guider) i god tid før gjennomføring.

På Heer skanse besøkes alle 3 festningsanlegg. Ved retur fra Håøya kan Siktestasjon 2 besøkes da dette er et flott utsiktspunkt. Frogn historielag utarbeider et manus som skal beskrive hendelsene i Drøbak og omegn ift Grunnloven og 1814. Manus benyttes av guider ved evt venting og under retur fra Håøya. Iddske Compagnie of 1808 og Noralf Teigen bidrar med formidling på avtalt festningsanlegg.

Kortfattet løypebeskrivelse for Festningsmarsjen Oscarsborg.

Innledning.

For de som vil studere alle anleggene under Oscarsborg detaljert, viser jeg til Verneplanen for Oscarsborg. Denne ble i sin utarbeidet av Egede-Nissen hos Riksantikvaren, all ære til ham for et meget grundig arbeid. (Fung. museumssjef Bjørnar Granheim kan fortelle mer om Egede-Nissen og hans arbeid, det var før min tid på Borgen). Planen ligger på Forsvarsbygg sine hjemmesider :

<http://www.verneplaner.no/?f=oscarsborg&id=54235&a=3>

Den detaljerte oversikten ligger under 9. Katalog. Man kan enkelt bruke søkeordene Oscarsborg og Verneplan, hvis linken ikke fungerer.

Jeg har selv skrevet en artikkel om oberst Georg Stang og hans betydning for Borgens flankeforsvar. Artikkelen stod i Pensjonistnytt for noen år siden – nr 1/2010 – og ligger også på min hjemmeside : historieformidling.no. Ca her :

<http://www.historieformidling.no/Skanselinjen-og----.html>

NB! Alle tidligere utgaver av Pensjonistnytt ligger nå på nett – bruk søkeordene Drøbak og Pensjonistnytt. Her er det masse god lokalhistorie og detaljerte fortellinger fra livet i, på og rundt Oscarsborg.

Det finnes også en side www.festningsverk.no som har en mengde fotos fra 2. verdenskrig. Det er Stian Ludvigsen – en meget hyggelig mann - i Oslo som er redaktør for siden. Gå inn på menyen til venstre, klikk Krigsfoto og bla nedover. Snart ser man bilder fra Drøbak, mesteparten er fra Kopås-Husvik og jeg har teksten mange av dem. Slik var det her under den tyske okkupasjonen.

For spesielt interesserte : se gårdshistorien for Frogn på historielagets hjemmeside :

http://www.frogn-historielag.org/id/1229111005/sidefiler/dokumenter/frogn_bygdebok.pdf
Seiersten er på side 655.

Kom gjerne med tilbakemeldinger, jeg er tilgjengelig (og tilregnlig) på mail og tlf 41761031.

God tur!!

Seiersten januar 2014.

Torstein Aamodt.

Heer skanser.

De tre skansene på Heer er de østligste flankeanleggene til Oscarsborg. Ble ferdigstilt i 1900-1901. Nordre skanse ligger mellom barneskolen og Bjerklund-blokka. Her var det plass til seks feltkanoner eller posisjonskanoner, Krupp-kanoner og franske Schneider-Canet-kanoner. Man kan tydelig se oppstillingsplassene der det i dag er små fotballplasser. Den svært synlige og godt bevarte midtre skanse hadde også oppstillingsplasser for feltkanoner og ammunisjonslagre mellom stillingene. Både nordre og midtre skanse hadde skytefelt østover, mot Tomtersletta og åsene mot Ås og Ski. Husk at jernbanenettet mellom Oslo og Sverige var ferdig i 1879 (vestre hovedlinje om Moss) og 1881 (østre linje om Spydeberg-Askim-Rakkestad). Dette jernbanenettet utgjorde en trussel i 1905, svenskene kunne bringe menn og utstyr raskt inn mot Oscarsborg østfra og foreta en beleiring fra åsene over Drøbak. Den lille søndre skanse på Heer hadde skytefelt mer sydover, mot dagens Drøbak City og Gislerudåsen. Disse skansene var bemannet med menn fra 7.kompani av 2. festningsbataljon i 1905 og hadde også mannskaper en kort periode under 1. verdenskrig. Det lå en bygning langs Skanseveien, der vi går inn til midtre skanse. Min mor forteller at den i mellomkrigstiden ble tilholdssted for omstreifere og tatere.

NB! På informasjonstavlen på Heer midtre skanse : Bilde av kong Haakon sammen med rittmester Juel Jensen (eide Ottarsrud) under en stor feltmanøvre vinteren 1906 eller 1907. Husk at det før 1905 også var planer om anlegg på Solberg og Haveråsen, for å dekke veiene fra Vestby-siden. Disse planene ble skrinlagt av økonomiske årsaker.

Kringerud mitraljøsestilling.

Denne spesialbygde, unike stillingen hadde plass til seks franske Hotchkiss-mitraljøser. Skytefelt mot defileet Åsveien og mot Ullerudsletta. Var en pedant (samarbeidsstilling) til nordre artillerilinje på Seiersten skanse. Svenskene kunne altså tas under en dødelig kryssild ved Dyrløkke ("killing-box"). Den gamle artilleriveien opp til stillingen er delvis bevart, selv om nederste del selvsagt ble ødelagt da Golf-Panorama og Vestre Åslund-bygget ble reist for en del år siden. (Her har kommunen fullstendig sviktet sitt ansvar). Husk å drite ut de historieløse utbyggerne! Både på Heer og Kringerud er det grunn til å nevne oberst Georg Stang. Han var - pga sin dyktighet som artillerist - militærobservatør under den spansk-amerikanske krigen i 1898. Stang var med et regiment fra Minnesota til Cuba og var øyenvitne til de harde kampene ved Santiago del Cuba. Han så da hvor vanskelig det var for amerikanerne og de cubanske krigerne å erobre de små spanske fortene. Etter hjemkomst ble Stang talsmann for å bygge mindre og solide fort, langs grensen, langs Glomma og i 3. linje mellom Drøbak-Frogn og Svelvik (Oscarsborg). Da han ble forsvarsminister våren 1900 fikk han anledning til å gjennomføre disse planene i stor stil. Helt utrolig hvor mye vi nordmenn fikk bygget av forsvarsanlegg mellom 1891 og 1905, særlig fra 1898-1903. Stang ble kommandant på Oscarsborg etter at han gikk av som forsvarsminister på forsommeren i 1903!

Oberst Georg Stang, norsk forsvarsminister 1900-1903, deretter kommandant på Oscarsborg til sin død høsten 1907. Politisk radikal venstremann, republikaner, kraftpatriot, en av hovedmennene bak den sterke opprustningen frem mot 1905 og også skytterlagsleder (Det frivillige Skyttervesen-Stangskytingen). Stang ville at vårt forsvar skulle være en samlende nasjonsbyggende kraft, fattig og rik skulle stille likt, hver mann skulle bedømmes etter kvalifikasjoner – ikke sosial stand. For ham var det bl a utenkelig at militære styrker skulle settes inn mot streikende arbeidere.

Seiersten skanse.

Seiersten gård er en av de eldre bondegårder i bygda, ryddet i sen jernalder ca 6-700 e.Kr. Gården ble tidlig kirkegods og da Drøbak og Frogn ble skilt ut fra Ås prestegjeld i 1823 ble gården prestegård. Jordene strakk seg helt ned til toppen av Seimbakken og Buggebakken. Gården hadde en husmannsplass – Engene – den har gitt navn til den lille veien Engenehøy.

Hovedbygningene lå på en høyde ca der skansen ligger i dag. Man ser tydelig den gamle flotte veien som tok av fra Belsjøveien ved Nesjes hus. Og fortsatt vokser det haveplanter rundt skansen. I september 1898 ble gården i sin helhet overdratt fra Kirkedep. til Forsvarsdept., den siste prest som bodde her het Sandberg. Husk : fra 1849-69 bodde sogneprest Johan Gude med familie på Seiersten. Han var onkel til vår store landskapsmaler Hans Gude (som var i Drøbak i lange perioder hele livet ut). Husene ble etter overdragelsen flyttet ned til sletten vest for skansen, der ser man restene etter flere grunnmurer. Forpakterboligen ble flyttet ned til Hundeskolen – dagens Montessorri-skole. Den ble dessverre revet for 10-12 år siden. Skansen var ferdig i 1900. Det er et åpent fransk fort, med både infanteri- og artilleristillinger, mannskapsrom, brønner, latrinetunnel, traverser osv. Steinen ble delvis tatt ut i fjellet nord for skansen og fraktet på skinnegående traller frem til fortet. Stenbruddet er lett synlig i dag. Nordre artillerilinje går i en slags S-form mot lysløypa og Berlejordet. Dette var en pedant til Kringerud mitraljøsestilling. Det eneste bygget som i dag er bevart fra prestegården er stabburet, som står på hovedtunet på Follo museum. Byggene på sletta ble fullstendig ødelagt av tyskerne under krigen, der de blant annet drev øvelser med håndgranater. Museumstomta var før havnehage og beitemark for

prestegården. Boligbyggingen på Seiersten startet i 1957, det ble skilt ut tomter til ansatte i Forsvaret, Ilni (Kåpefabrikken) og lærere og vaktmester på Seiersten ungdomsskole. I norsk sammenheng er skansen ganske unik. Vest for skansen, ved den lille fotballbanen ved Montessorri-skolen, ligger restene etter luftvernartilleriet fra 1. verdenskrig. Fra skansen fører en ca 400 meter lang infanterilinje ned til Veisvingbatteriet. Fantastisk flott murerarbeide, utført av svenske gråsteinsmurere (et paradoks!).

Veisvingbatteriet.

Utbyggingen av batteriet på Seiersten – med plass til 4 Armstrongkanoner – begynte egentlig med en eiendomsforretning i Vindfangerbukta høsten 1894. Forretningen skjedde i huset til fisker Amund Johansen – oldefar til dagens Kjell B. Johansen. Da ble det ekspropriet grunn til Steinbrygga og nedre del av den planlagte Batteriveien. Senere ble det kjøpt grunn fra gårdene Søndre Belsjø, Seiersten og Østre Glosli for øvre del av Batteriveien og selve batteriet og området bak (Hundeskolen i nyere tid). Batteriet var ferdigstilt i 1896 med skytefelt mot området ca fra Storskjær og utover. De 3 vestligste kanonene ble hentet fra Søndre Strandbatteri på Borgen, de var overflødige etter at Krupp-kanonene var ferdige monterte i 1892. De ble altså fraktet over til Steinbrygga (Svenskebrygga) og dratt opp den bratte Batteriveien. Denne veien hadde fire møteplasser, den nederste sannsynligvis ved Gloslibekken der veien fortsatt er litt bredere enn resten. Den østligste av de fire Armstrongkanonene er den berømte "Norgeskanonen". Denne sto i ca 20 år på Vippetangen i Oslo og var stadig gjenstand for omtale og debatt. Oberst Nils Jørgen Gregersen – som da satt på Stortinget for Venstre – ble kjent for at han avsluttet enhver debatt i vår nasjonalforsamling med ordene : " – og for øvrig er det min mening at Norgeskanonen bør flyttes til Oscarsborg". Han kunne nok sin antikke historie og husket Cato den eldre som brukte de samme ord angående ødeleggelsen av Karthago.

Siste prøveskyting fra Veisvingbatteriet var i 1913. Alle prøveskytinger forvoldte problemer; det ble brukt en slags kobbering i løpene og biter av metallet drøss ned over takene i Drøbak, til stor ergrelse for huseierne. I 1917 ble alle landstillingene fra Seiersten og oppover bygda nedlagt.

Oppsynsmannsboligen nord for batteriet – der skolen og hundehotellet ligger i dag – var bebodd opp til 1970-tallet. Først av den kjente Drøbaksfamilien Telle, deretter av familien Norem og etter krigen av familien Busk. Deretter bodde ansatte på Forsvarets hundeskole (kom hit i 1957) der. Sivert Norem – bestefar til den kjente idrettsmannen Knut Norem – var den siste som drev jorda på Seiersten, bl a med kålåker ved skansen. Det var 9 barn i familien og i følge Knut var de så godt som sjølberget med mat. I 1942 ble de tvunget av tyskerne til å flytte. Tyskerne hadde under krigen et tårn ved Moniermagasinet, for å holde kontroll på flytrafikken til og fra Oslo. Ved vestre kanon ser vi rester etter luftvernstillingene som ble satt opp høsten 1939. Den unge løytnant Hans Solli ledet mannskapene på de to 40 mm - Boforskanonene under slaget 9.4.

Husvik-Kopås. Disse stillingen var ferdige i 1899. I de tre stillingene på Kopås stod det hurtigskytende engelske Armstrong-kanoner – kaliber 15 cm. Husviktangen batteri var egentlig bestrykningsbatteri for minefeltet i Drøbakssundet. Det var også en levende

garnisonsby på Husvik i storhetstiden rundt 1905. Store kaserner, vaskehus, rullehus osv. De store kasernene ved parkeringsplassene ble revet (nedbrent) på 1980-tallet og for få år siden ble flere av de små husene på området fjernet (totalt unødvendig etter min mening). Begge batteriene var i høyeste grad med på slaget mot tyskerne 9.4. Sjef var tannlege og vernepliktig kaptein Jul Vagn Enger, som da og frem til sin død bodde i Villaveien. Ca 40 skudd ble avfyrt mot Blücher og nederste kanon på Kopås var den eneste som sendte skudd mot skip nr 2 – krysseren Lutzow - i den tyske angrepsstyrken. Dette mannskapet var ledet av fenrik Lars Gjerberg, en skikkelig tøffing. (I et intervju på 1970-tallet forteller Gjerberg : - vi var rasende over dette feige, nattelige angrepet på vårt fredelige land). Under slaget var Husviktangen batteri ledet av en ung løytnant, Roar Bertelsen. Han hadde giftet seg uken før slaget.

I 1944 fjernet tyskerne alle kanonene på Husvik-Kopås og sendte dem til Ålandsøyene i Østersjøen – Operasjon Tanne. For øvrig en totalt bortkastet operasjon, den Røde Armee gikk veien om Kurland-Latvia-nordkysten av Polen.

Nåværende kanoner ble plassert på Kopås etter krigen og var i bruk til 1980-tallet.

Håøya-Hurum.

Etter at Norge innførte parlamentarismen i 1884 – etter en meget hard kamp – ble det fart i den militære, defensive opprustning her til lands. Etter flere kommisjonsutredninger er det bred enighet om at noe av det viktigste i Sør-Norge er å sikre innseilingen til Oslo. Oscarsborg må få flank- og dybdeforsvar på begge sider av fjorden. I 1891 blir den høye, søndre del av Håøya solgt til forsvaret. Grunneieren Karl Kaspersen Håøen fikk et betydelig beløp – rett under kr 30.000 - for et ca 1700 mål stort område. Det var sorenskriveren i Ytre Follo som sto for salget (ekspropriasjonen). Forsvarsforeninger og kvinneforeninger hadde samlet inn betydelige beløp til artilleriet på Håøya. Disse pengene ble nå omdisponert og brukt til å anlegge den bratte veien (Ormeleina) opp til toppen av øya, mens staten lovte å bevilge penger til kanonene og stillingene. Det ble også overført penger fra det såkalte Akershusfondet, dvs penger som forsvaret hadde etter salg av tomtegrunn rundt Akershus festning i Oslo. Det var altså en tredelt finansiering og en stor vilje til å få bygget anleggene på Håøya.

Haubitzer-anlegget på midtre utstikker ca 120 moh var ferdig i 1894-95. Georg Stang reiste til England for å være med på prøveskyting av haubitzerne ved de kjente Whitworth-fabrikkene. Husk at Armstrong og Whitworth slo seg sammen i 1887 og dannet et av de tyngste britiske industrikomplekser, særlig på det militære området. Bl a ble våre panserskip Norge, Eidsvold, Tordenskjold og Harlad Haarfagre bygget ved Armstrong-verftet i Newcastle i perioden 1895-98. Haubitzer-batteriet bestod av fire kanoner med kal. 28 cm. Før annen verdenskrig ble det bygget fire plasser for Colt-mitraljøser foran haubitzerne. I dag er tre av disse stillingene fylt igjen med jord!! Mannskapene på Håøya var i april 1940 under ledelse av kaptein Tomten. Nedre toppbatteri på Håøya var også ferdig i 1895, det hadde plass for åtte 12 cm bakladerkanoner. Øvre toppbatteri – med plass for to tilsvarende kanoner – var ferdig i 1898. Her ble det under 1. verdenskrig satt opp antiluftskyts, tilsvarende det ved Hundeskolen på Seiersten.

Ved veien inn til haubitzer-anlegget ser vi rester av oppsynsmannsboligen. Her er et naturlig sted for å fortelle om de 12 menn som ble henrettet på Håøya under krigen.

Neset batteri på Hurum ble anlagt samtidig med Håøya-anleggene, ferdigstilt i 1895. I 1898 ble forsvarsanleggene ved Svelvik lagt inn under Oscarsborg festning. Festningen skiftet da navn til Oscarsborg med Svelvik befestninger. Senere ble det bygget artilleristillinger på Verpenåsen over Sætre, for å beskytte den utsatte ammunisjonsindustrien der.

Noe om den eldre 1600-tallshistorien.

Når det gjelder kriger og historiske personer fra denne perioden, er de beste nettstedene å søke på, de meget oversiktlige og gode artiklene som ligger på dansk, britisk og norsk Wikipedia.

I Europa var det nesten konstant krigstilstand gjennom hele 1600-tallet. Den aller største konflikten var Tredveårskrigen 1618-1648. Svært forenklet er denne krig omtalt som en religionskrig mellom katolske og protestantiske makter. Mer realistisk var det en rå maktkamp mellom to store blokker med det tysk-romerske riket og Frankrike i førersetet på hver side. (Et paradoks var det at Danmark-Norge under Hannibal-feiden 1643-45 faktisk var alliert med den "katolske" siden, mot først og fremst Sverige). At det muslimske Ottomanske riket, ungarere og ortodokse russiske kosakker deltok på "protestantisk" side forkludrer jo bildet av en religionskrig ennå mer. Krigen var ytterst blodig og den sivile befolkning – særlig i de tyske områdene - ble hardt rammet. Noen historikere har i fullt alvor ment at ca 40% av befolkningen i noen av de tyske statene omkom.

Etter den westphalske freden i 1648 var det forholdsvis rolig i Europa i noen år. Frankriges makt økte under Ludvig 14. (Solkongen som levde fra 1638-1715) og hans tre store kriger skulle på ny sette kontinentet i brann. Den fransk-nederlandske krig 1672-78, den pfalziske arvefølgekrig 1688-97 (niårskrigen) og den spanske arvefølgekrig 1701-14 kan sees på som direkte følgekriger av tredveårskrigen, med det tysk-romerske riket og Frankrike som hovedmotstandere. Det er i dag et nesten glemt faktum at Danmark-Norge deltok med ganske store styrker under den spanske arvekrig, ca 4000 norske soldater var med på britisk-nederlandsk side. Britene store militære leder under arvekrigen, John Churchill (den 1.hertug av Marlborough) sa at flere av hans slag hadde vært tapt, hadde det ikke vært for de dansk-norske styrkene. Dette gjaldt i særlig grad slaget ved Ramillies.

Kong Christian 4. dansk-norsk konge 1588-1648.

Det er altså mot dette urolige bakteppet vi må se byggingen av forsvarsanleggene på Kaholmene i 1643. Den første ordre om å bygge anlegg mellom "Sand og Drøbak" kom fra kong Christian 4. i januar 1628. Danmark-Norge var på det tidspunkt – 1625-29 – direkte involvert i Tredveårskrigen, vi hadde gått inn i de nordlige tyske områder med en hær på ca 20.000 mann. Selv om vi formelt var allierte med Sverige, var det under disse skjøre alliansers tid en stadig frykt for at den ene eller andre part skulle skifte side eller utnytte en gunstig posisjon til å erobre landområder.

Byggearbeidene på Kaholmene var vanskelige å få i gang, bøndene som skulle lever stein, jord og særlig tømmer protesterte til den danske stattholderen i Norge, Christoffer Urne. De mente skattetrykket allerede var overveldende – noe de sikkert hadde rett i! Stattholder Urne var ikke verre enn at han ga dem lette på annet hold og i 1642-43 ble det bygget stillinger (blokkhus) til seks kanoner på Søndre Kaholmene. I 1643 brøt Hannibal-feiden ut, navnet på krigen har vi fra stattholderen som overtok etter Urne, Hannibal Sehested. (Husk at for svensker og dansker kalles krigen Torstenssons krig, etter den store svenske hærfører (feltmarskalk) Lennart Torstensson). Militært sett hadde svenskene størst fremgang og i 1645 endte krigen med freden i Brømsebro. Vi mistet Jämtland, Herjedalen, Idre og Särna og danskene tapte Halland for 30 år og de store øyene Gotland og Øsel (i dagens Estland). For Sverige var det viktig at Øresund-tollen ble opphevet for dem.

Under den neste dansk-norske kongen Fredrik 3. ble det ført to harde og ødeleggende revansjekriger, krigen i 1657-58 og 1658-1660. Den første kalles gjerne i Norge Krabbe-krigen, etter Iver Krabbe som var øverstkommanderende i Båhuslen. I utlandet brukes betegnelsen Carl 10. Gustavs første krig. Denne krigen endte med freden i Roskilde i påsken 1658. Vi mistet da vårt historiske, gamle land Båhuslen til Sverige og Norge ble delt i to, da Trøndelag, Nord-Møre og Romsdalen også ble svensk. Danmark måtte gi fra seg Halland, Skåne og Blekinge for godt og den vakre øya Bornholm. De aller mest kjente hendelsene under denne krigen var kong Carls marsj med den svenske hæren over det islagte Lille-Belt og Store-Belt i januar og februar 1658. I følge metrologene går det 100-120 år mellom hver gang sundene Jylland - Fyn og Fyn – Sjælland fryser igjen!

Den svenske krigerkongen Carl 10. Gustav, hersker i Sverige 1654-1660.

Freden varte bare noen måneder, i august 1658 angrep igjen svenske styrker under den meget aggressive kongen Carl 10. Gustav. Han hadde faktisk planer om en fullstendig svensk seier og en innlemmelse av Danmark og Norge i sitt rike. Men militært sett ble denne krigen en ærerik affære for vårt land. Under våre store militære ledere Jørgen Bjelke og Tønne Huitfeldt ble de svenske angrepene på Halden og Fredriksten slått tilbake flere ganger, norske styrker gjenerobret Båhuslen og også Trøndelag. Ved freden i København i 1660 ble de midt-norske områdene gitt tilbake til oss og danskene fikk igjen herredømme over Bornholm. Stormaktene i Europa hadde heller ingen interesse av et altfor mektig Sverige og bidro i kulissene under fredsforhandlingene . Enkelt sagt kan vi si at de grenser vi i dag har i Skandinavia ble fastlagt under København-freden i 1660. Dette gjelder dog ikke Finland, som var svensk land frem til krigen i 1808-09.

Krigen 1658-60 har tre navn, her kalles den helst Bjelkefeiden (etter general Jørgen Bjelke), i Sverige og Danmark kalles den Carl 10. Gustavs annen krig eller Revansjekrigen.

Freden i København gjorde også at kanonstillingene på Kaholmene ble nedlagt, skytset ble høsten 1660 fraktet inn til Akershus festning i Christiania. Under de tre krigene på 1640- og 1650-tallet var det ikke kamper i Oslofjorden. Det skulle gå ca 150 år før Kaholmene igjen ble befestede øyer.

Det dramatiske året 1814.

Når det gjelder Napoleonskrigene, det intrikate politiske spillet og vår deltakelse i krigene mot Storbritannia og Sverige må jeg igjen vise til omfattende artikler på Wikipedia.

En grov generell oversikt :

Danmark-Norge sluttet seg til det Østersjøiske nøytralitetsforbund i år 1800. De andre nasjonene i forbundet var Sverige, Russland og Preussen. Dette gjorde at britene angrep København 2. april 1801, "Slaget på reden". Britene okkuperte også da våre tropekolonier i India, Ghana og Vest-India for en kortere periode, frem til freden i Amiens.

Pga franskmennenes store militære seire på det europeiske fastland i 1805, 1806 og 1807 ble det sluttet fredsavtaler mellom Napoleon og preusserne og så mellom Napoleon og Russland – freden i Tilsit i juli 1807. Her fikk russerne lov til å angripe Sverige, hovedmålet var å erobre Finland. Danmark-Norge var da også forpliktet til å angripe Sverige vestfra.

Britene frykter nå at hele vår krigsmarine skal komme med i krigen på fransk side og i august 1807 går sterke britisk styrker i land på Sjælland. Samtidig angriper den britiske marine vår flåte og mesteparten av linjeskipene våre blir seilt til engelsk havn. I begynnelsen av september begynner den britiske terrorbombingen av København og etter slaget slutter Danmark-Norge en formell allianse med Frankrike, Fontainebleau-avtalen.

Det som nå følger er syv år med britisk blokade av våre kyster, hungersnød, manglende kornleveranser fra Danmark til Norge, barkebrødstider og også landkrig med Sverige i 1808-09.

Alt ender med Kieler-freden den 14.1.1814 da Norge blir gitt bort til Sverige.

Spesielle lokale forhold :

I 1808 blir Christian Magnus Falsen utnevnt til sorenskriver i Ytre Follo. Han bor på Vollebekk på Ås, men er også mye i Drøbak. Falsen blir enkemann og gifter seg i april 1811 med enkefrue Elisabeth Stoltenberg, enken etter kjøpmann Brede Plathe Stoltenberg som eide det flotte bygget ved Drøbak torv, som i dag er bibliotek.

Vinteren 1814 skriver Falsen sammen med sin barndomsvenn, den danske lektoren Johan G. Adler hovedutkastet til vår grunnlov. Med noen modifikasjoner er det dette utkastet som blir vedtatt under riksforsamlingen på Eidsvold den 16. mai.

I 1814 blir også militære stillinger – artilleristillinger – anlagt på Nettet på Hurum, på Kaholmene og på Husvik, ca der parkeringen er i dag.

Den danske stattholderen, prins Christian Fredrik, setter seg etter Kieler-freden i spissen for de norske frihetsbestrevelser. Den 17. mai i 1814 blir han valgt til vår konge. I midten av juni – mens alle i Norge venter på et svensk angrep – kommer han på inspeksjonstur til Drøbak og Kaholmene. Det er reist en æreportal ved inngangen til byen – sannsynligvis ved Lensmannssvingen – og han spiser middag hos den rike kjøpmann og reder Hans Angell som bor i det flotte huset i Storgaten 1.

Vår siste krig med Sverige begynner 27. juli og ender snaue tre uker senere, med freden i Moss den 14. august. Drøbak kommer nok en gang i sentrum, for demarkasjonslinjen mellom de svenske og norske styrker går fra Kaholmene, gjennom Drøbak ladested, til Ås, Spydeberg og følger så Glomma opp til Øyeren. Rett før svenskene angrep Hvaler-øyene – det egentlige krigsutbrudd – blir de norske rokanonbåtene fossrodd derfra og inn til Vindfangerbukta. De ligger altså i ly av kanonstillingene ved Drøbakssundet.